

KIS LAP

MEZEI NAPERNYŐ. (Lásd a 282. lapon.)

17. szám. — 1876.

Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.

X. kötet.

A KIS SZABÓINAS

vagy

egy bátor fiucska története.

— Beszélyke. —

(V. folytatás.)

E A katona ezzel, úgy látszik, semmikép sem volt megelégedve s olyan arcot vágott, melyből Laczika világosan kiolvashatta, hogy itt most mindjárt baj lesz, ha a katonák hamar el nem jutnak a község házához. Nem magát féltette Laczika, hanem nagybátyját s épen azért, a helyett hogy a hátszó szobába rejtőzött volna, gyorsan az utczai ajtónál termett, kiment s kívülről kulccsal becsukta az ajtót, a kulcsot pedig a nyitott ablakon át bedobta a szobába, hogy Gyüszü mester bizonyosan megtalálja, ha bemegy a konyhából. A katonák nem törődtek azzal, mit csinál Laczi a kulccsal, nekik csak vezető kellett, ki őket a község birájához elvezesse. Az a katona tehát, ki már elébb is beszélt, most megszólalt:

Jól van kis fiu, látom hogy van eszed s nem várod be, míg fülednél fogva kihuzlak. Menj előttünk és vezess egyenesen a bíróhoz. De jól vigyázz, hova vezetsz; ha öt percz alatt a bírónál nem vagyunk, kikapsz.

Laczika jól látta, hogy itt nincs mehekvés. Az utczán egyetlen embert sem látott, aki a katonáknak vezetőül szolgálhatott volna; neki magának kellett ezt a kellemetlen szerepet elvállalni. Néhány percz mulva ott voltak a község házánál.

Biró uram ugyancsak meghökkent, midőn a négy ellenséges katona hirtelen ott termett a szobában. De ezek időt sem

engedtek neki, hogy magához térjen, hanem vezérük elővevén egy írást, odanyujtá a bírónak és így szólt:

— Ime, itt föl van írva, miét jöttünk. Most dél van; három órai időt engedek, hogy a falu lakosságától összeszedje az élelmi szereket, melyeket a táborba kell vinnünk a hadseregnek.

A bíró átvette az írást és nagy nehezen megértette belőle, hogy az ellenséges hadsereg már a szomszéd kis városba érkezett és innen a szomszéd falvakba mindenfelé kisebb csapatok ment, hogy eleséget szedjen össze a hadsereg számára. Az eleséget erőszakkal is elszedték az emberektől s nem fizettek érte semmit; ezt hadi sereznak szokás nevezni. Ettől a falutól pedig, melyben Laczi barátunk lakott, ugyancsak sokat követeltek; bíró uram ugyanis abból az írásból, melyet a katona átadott neki, a következőket olvasta: Huszonöt darab ökör, ötven darab birka, husz mázsa szalonna, ötven akó bor stb. A szegény bíró egészen elsápadt, midőn végig olvasta s félénken megszólalt:

— De kérem szépen, vitéz uraim... a mi falunk nagyon kicsiny... nem adhatunk ennyit...

— Semmi kifogás! kiáltá a csapatvezető. Ennyit parancsol a tábornok, ennyit kell a falunak adni, különben jaj maguknak! — Azonfölül pedig mi négyen éhesek vagyunk, ebédelni akarunk; rögtön adasson nekünk ebédet!

A bíró látta, hogy itt nincs más választás, mint vagy engedelmeskedni, vagy összehívni a falu népét és elkergetni a durva ellenséges katonákat. El is kerget-

hették volna könnyen, de bíró uram mégis meggondolta a dolgot; mert az ellenséges nagy hadsereg közel van, boszut állana, fölgyujtaná a falut. Nem maradt tehát más hátra mint engedelmeskedni.

Mialatt a bíró ezen gondolkozott, a katonák megunták a várást és türelmetlenül ráiriváltak:

— No's hát lesz-e ebéd? Éhesek vagyunk, lásson utána szaporán! És ami az írásban föl van jegyezve, az is össze legyen szedve mentül előbb!

— Igen is, kérem alásan, mindjárt meglesz minden. Zsuzsánna! Zsuzsánna!

Zsuzsánna a bíró felesége volt s mikor a katonák beléptek, épen a konyhában állt, tálalni készülvén az ebédet. De hiába kiáltozott most utána a bíró; a szegény asszony ugy megijedt az ellenségtől, hogy a padlásra rejtőzött és a világ minden kincseért sem mert volna előbujni.

Laczikka még ott állt az ajtóban, kíváncsian lesve, mi fog történni. A bíró, megpillantván őt, megkérte, nézzen körül a házban és hívja elő az asszonyt. Laczikka készséggel teljesíté a kérést, de néhány percz mulva azzal tért vissza, hogy a házi asszonyt bizony nem lehet sehol megtalálni.

— Ezer terringettét! kiáltá ekkor az egyik katona, — hát lesz-e már valami vagy sem?

— Igen is, mindjárt kérem alásan! felelt a szegény öreg bíró megszeppenve. Istenem! Azt sem tudom, mihez fogják! Körül kellene járnom a faluban, hogy összeszedjem az emberektől, amit az ellenség serege kíván; ezeknek meg ebé-

det kellene föltálatni és kiszolgálni... s nincs senki a házban...

Ekkor a bíró tekintete ismét Laczikára esett. Magához inté a fiut és így szólt hozzá:

— Hallod-é, kis fiam, te nagy sziveséget tehetnél nekem... El kell mennem, ezek a katonák pedig ebédet követelnek... az étel készen van a konyhában, az igaz, hogy nem az ő számukra készült; de Isten neki, hadd egyék meg! Bor is van ott a pohárszéken... ott találsz kést, villát, tányért és poharakat is... szolgálj ez uraknak... ugy-e megteszed, kis fiam?

Laczikka jól látta, milyen szorult helyzetbe jutott a derék öreg bíró. Nagyon nem volt ugyan kedvére, hogy ellenséges katonáknak szolgáljon, sokkal inkább szeretett volna hazasietni Gyüszü mesterhez; de másrészt azt sem akarta, hogy azt mondják, hogy félt az ellenségtől. Gyorsan elhatározta tehát magát és komolyan mondá:

— Legyen nyugodt, bíró uram! Csak végezze dolgát, majd én azalatt föltálatom az ebédet ezeknek a katonáknak. Értek én ahhoz; otthon Gyüszü bácsival mindig magunk rendezgetjük az ebédet.

Hagyjuk el egyidőre Laczikát, ki kedve ellenére ugyan, de nagy ügyességgel találta föl az ebédet az ellenséges katonáknak; térjünk vissza az öreg Gyüszü mesterhez, ki a fiu távoztakor épen az ebéd készítésével volt elfoglalva.

A paprikás hus nemsokára elkészült s Gyüszü mester benyitott az utcai szobába, hogy Laczikát a terítésre figyelmeztesse. De a fiu nem volt ott. Gyüszü mester kereste az udvaron, a pítvarban, —

Hová LETT A PICZULA? (Lásd a 286. lapon.)

HOGY JUTOTT ANDORKA AZ ISKOLÁBA.

— Beszélyke. —

Mikor a kilencz éves Annácska reggelenként pontosan és jókedvűen utnak indult az iskolába, a kis Andorka szomorúan nézett utána s akárhányszor duzzogva mondogatá, hogy bizony jobb volna, ha Annácska otthon maradna és játszának vele, mert olyan unalmas dolog órákig egyedül lenni s arra várni, míg Annácska hazajő az iskolából. Sőt még azután sem lehet mindjárt játszani, mert a kis leány előbb leczkéjét tanulja s csak ha ezzel elkészült, akkor mulat.

Arra nem gondolt a kis Andor, hogy igen egyszerű módon lehetne segíteni a bajon, t. i. úgy, hogy ő is járjon iskolába. Már hat éves volt s a mamácskától megtanulta az abéczt annyira, hogy a nagy betűket megismerte. Ezt Andorka egyelőre teljesen elegendőnek tartá s ha szülei olyanformát mondtak, hogy a fiu már hat éves, ideje volna iskolába járnia és tanulnia, — akkor Andorka sirt és könnyörgött, hogy csak ne küldjék még, hiszen már ismeri a betűket, elég az neki. Rettenetes volt Andorkának az a gondolat, hogy iskolába járjon. Hallotta Annácskától, hogy ott sokáig, egy óránál is tovább nyugodtan, csöndesen kell ülni a padban, már pedig ez nem tréfa dolog. Ennél bizony sokkal mulatságosabb a kertben, udvaron szaladgálni, vagy ólomkatonákat fölállítgatni. Addig könnyörgött tehát, hogy csak még egy kis ideig ne küldjék iskolába, míg a jó szülők bele-

egyeztek s megengedték, hogy még egy télen át maradjon játékainál.

A sok játéktól persze Andorka nem lett okosabb, sőt annyit sem tudott, mint a vele egykoru más gyermekek tudni szoktak; ő maga azonban ezt nem érezte, nem is törődött vele s csak arról volt meggyőződve, hogy sokkal kellemesebb dolog hintázni, mint az iskola padján nyugodtan üldögelni.

Elmult a tél, beköszönt a szép tavasz. a fák kiszöldeltek s a madarak vígan eszevegtek a lombok között. Egy szép vasárnap délután Annácska, készen levén leczkéivel, így szólt Andorkához:

— Andorka, menjünk a kertbe sétálni! Nagyon szép az idő.

A kis fiu természetesen kapott rajta s vígan ugrálva ment Annácska után a ház mögött elterülő szép nagy kertbe. Egy ideig pillangókat kergettek, majd ibolyát kerestek a bokrok tövében s mikor már lepke is, ibolya is volt, szépen sétálgattak a sima kerti uton. Egyszerre nagy sereg hangyát pillantottak meg; minden hangya valami fehéret tartott a szájában és nagy nehezen hurezolta tovább.

— Nézd csak, Annácska, nézd csak! kiáltá Andorka bámulva, mit hurezolnak ezek a hangyácskák?

— A kis hangya-babákat hordják ki a napra, felelt a leányka. Az a fehér gömböcske a tojás, ebből bujik majd ki a piczike hangya s hogy hamarabb kibujhasson, az öregek kiviszik a nap melegére

de aztán megint szépen visszaviszik lakásukba.

Andorka ezt roppant furcsának találta s közelebb hajolt a földhöz, hogy az apró állatkákat jobban megfigyelje. Közel volt a hangyaboly s látni lehetett mint sűrűnek a hangyák ki és be; egy csapat a fehér tojászkák kihordásával volt elfoglalva, mások eleséget hordtak be a fészekbe, ismét mások kis szalmaszálakat, kövecseket hordtak ki, mert a hangyácskák nagyon rendes, tiszta gazdaszszonyok; ha véletlenül olyasmi kerül a lakásukba, ami nem oda való, azt bármily erőfeszítésükbe kerül, mégis kiviszik.

Ezt mind elbeszélte, megmagyarázta Annácska és a kis Andor bámulva, örömmel hallgatta, mert amit testvére a földalatti hangyalakásról, a hangyák életéről mondott, az majdnem olyan érdekes volt, mint valamely szép mese.

— Szeretnék hangyácska lenni, mondá aztán, hogy bebujhassak e kis nyíláson és láthassam, milyen ez a kis hangyaország.

— De ha hangya volnál, akkor szorgalmasan kellene dolgoznod, vége volna a játéknak, felelé Annácska.

Ez már nem volt inyére a kis fiúnak s odább mentek, csevegve és nevetgélve, midőn egy vörös-fekete pettyes szárnyu rovarka röptül Annácska kezére. Andorka ijedten fölkiáltott:

— Jaj, Annácska, rázd le azt a csunya állatot! Megcsip!

— Dehogy csip! Hiszen ez igen ártatlan bogárka! Nézd milyen szép szárnyacskája van... szeret a napon sütközni... most ráfuvok, és mindjárt el-

röptül, rászáll valamelyik rózsabokorra. Mert a rózsabokrot különösen szereti, ennek leveleire rakja tojásait, melyekből a kicsinyek kibujnak. Ezt pedig a rózsabokor nagyon szívesen veszi, mert van egy piczinyke kis rovar, a levelész, ez roppant tömegekben el a rózsaleveleken és bimbókon s kiszívja a nedvet, úgy hogy a szegény rózsafa elhervad. De ennek a szép piros bogárkának a kicsinyei igyekeznek segíteni a bajon, mert ők azokat a kártékony levelészeket pusztítják, azokból élnek.

Andorka bámulva nézte a hasznos kis bogárkát, mely épen ekkor szétterjeszté kicsinyke szárnyait és elröptül.

A két gyermek tovább sétált s eljutván a halastóhoz, a magukkal hozott kenyérmorzzával oda csalogatták a halacskákat. Andorka tapsolt, mikor egy-egy kisebb halacska elkapta a morzsát a nagyobbak elől. Aztán hirtelen Annácskához fordulva, mondá:

— De hát mért vannak a halak mindig a vízben? Az mégis unalmas lehet örökké a hideg vízben fürödni? Mért nem jönnek ki ide a szép puha füvecskére?

— Mert itt néhány percz alatt meghalnának, felelt Annácska. A hal épen úgy nem tud megélni, ha sok levegő van körülte, mint az ember nem élhet meg, ha kevés levegőt kap. Ez onnan van, hogy a hal lélegző szervei egészen másformák.

— Én mégis szeretnék halacska lenni, szólta ismét Andorka. De csak nyáron át, a nagy meleg idejében, akkor pompás volna a hűs vízben eviczkélni.

És akkor meg tudnám azt is, mi van ott a tó fenekén. Végre, mikor már minden morzsa elfogyott s a halacsák semmit sem kapván eltávoztak, a két gyermek is tovább sétált és leült pihenni egy nagy hársfa alá.

A fa ágai között egy pintyőke vigan csattogott s üdvözölte dalával a szép tavaszt.

— Nézd Andorka, mily vigan ugrál ott az a szép kis madárka, mint tisztogatja csőrével szárnyait!

Andorka örömmel nézette a szép madárkát s ezalatt Annácska elbeszélte, mint építik e kis madarak fészüket, mint költi ki a kis madár-mama a tojásokat s ezalatt mily vigan dalolgat a fészek közelében a him, hogy a kis mama ne unatkozzék.

Már esteledni kezdett, midőn a két gyermek végre megindult hazafelé. A mint ismét elhaladtak a tó mellett, egy golyát pillantottak meg, mely hosszú lábaival kedvére pacskolt a víz szélén.

— Ohó, már itt van a gólya is! szólt Annácska. Isten hozott gólya pajtás, mikor jöttél, mit hoztál a tával országokból?

— Hát hol járt a gólya? kérde Andorka bámulva, és hogy tudod, hogy meszsze járt? A leányka a golyáról is elbe-

szélte, a mit tudott: hogy vándorol minden őszkor távoli meleg vidékekre, hol nincs olyan kemény tél, mint nálunk, mint röpül végig nagy országokon s mint tér vissza tavaszkor régi fészkébe.

AZ ELSŐ HARISNYA. (Lásd a 276. lapon.)

— Mily jó volna, ha gólya lehetnék! szólt Andorka vágyakozva. Akkor én is elröpülhetnék messze országokba és látnám azt a sok szép csodadolgot.

— Azért nem szükséges golyának

lenned, felelt Annácska nevetve. Lásd elmondtam neked, milyen a hangyák lakása, mért nem jönnek a halak a szárazföldre, mit csinál a pintyőke, hol jár és mit lát a vándor gólya, — pedig én nem vagyok sem hangya, sem halacska, sem pedig pintyőke vagy gólya.

Andorka meglepetve állt meg és meredt szemekkel bámult Annácskára. Csak most kezdett igazán gondolkozni mindarról, amit hallott s esodálkozva mondá:

— Igaz... te nem vagy halacska, nem gólya... de hát honnan tudod mindazt, amit nekem elbeszélte?

— Az iskolában és a könyvekből tanultam.

A kis fiu nem felelt, de láthatólag elkomolyodott. — Alig értek be a szobába, a mamához futott és így szólt:

— Mamácska, édes mamácska, küldjenek engemet iskolába. Amit ott tanulhatok, az mégis szebb, mint vesszőparipán lovagolni és ölomkatonákat fölállítgatni.

A mama megcsókolta a kis fiut s természetesen örömmel teljesítette kívánságát. Másnap Andorka már iskolás diák volt.

Igy jutott Andorka az iskolába. Szorgalmas, iparkodó tanuló volt s minél tovább tanult, annál inkább belátta,

mily szép dolog az, ha az ember minden-félet tud és ismer. És ha leczkéit megtanulta, földadványait elkészítette, kétszerte jobban izlett az ozsonna s a játék a kertben. Esztendőre, mikor ismét kítavaszkodott s megint látta a hangyákat, madarakat, halakat, vigan fölkiáltott:

— Most már ismerlek titeket!

MEZEI NAPERNYŐ.

(Képpel a czímlapon.)

MELEG van, nagy meleg,
Már alig lihegek.

Mivel fogjam föl hát
A nap hő sugarát?

Igy jajgat Örszike:

Felel rá Petike:

Tépj lapu-levelet,

Tartsd a fejed felett.

Majd nem bánt a meleg.

BETÜ-REJTVÉNY.

Klár		D d d D	
i	i	v v v v V	ei
é			

A FECSKE.

KI NE ismerné, ki ne szeretné a fecskét, ezt a kedves lakótársunkat, ki a ház eresze alatt naphosszat vigan csicsereg? Mikor a csipős, fagyos tél elmúlt és a tavaszi nap meleg sugarai kifakasztják a fák rügyeit, akkor megérkezik a fecske is, visszatér a télen át üresen hagyott fészkébe. Mert, tudjátok, a fecske vándor madár, nem szereti a hideget s őszkor, midőn hideg szél kezd fujdogálni, elutazik messze déli tájakra, hol mindig meleg van s honnan rendszeren aprilis hóban tér vissza mihozzánk.

A fecske, mintha tudná, hogy az ember szereti őt, nem is fél az ő közelségétől, mint a többi madár, hanem ellenkezőleg épen a házak ereszei alá építi fészket, még pedig nemcsak falu helyen, hanem még zajosabb városokban is. Fészkéből indul aztán vadászatra a rovarok ellen s majdnem egész nap, szünetlenül röpked, tömérdek rovar elpusztítva minden nap; ezzel nagy hasznot tesz az embereknek, kik különben alig győznék a gyümölcsfákat, veteményeket a kártékony rovaroktól megtisztítani. Ezért szeretik is mindenütt a fecskét és a falusi nép nagy bünt lát abban, ha valaki fecskét őt meg. És igaza van.

A madarak közt alig van egy-kettő, mely oly bámulatos ügyességgel és gyorsasággal tudna röpkülni, mint a fecske. Röpkülni eszik, röpkülni iszik s a rovarokat röptében fogja el; roppant magasságra tud fölemelkedni s minden erőlködés nélkül, mint a nyíl surran végig a léghen. néha-néha hangosan csicseregve, mintha örömét akarná kifejezni. Akármilyen kacskaringósan röpkednek a rovarok a levegőben, a fecske tudja őket követni, minden pillanatban tudja irányát változtatni, ha pedig sólyom, héja vagy más ragadozó madár veszi üldözőbe, könnyű szerrel hazamenekül.

A fecske mindenütt el van terjedve a földön. Nálunk faluhelyeken minden ház gazdája örül, ha fecske rak fészket az eresz alatt; azt hiszik, hogy az ilyen házat nem érheti veszedelem, a tűz és villám nem bántja; aki pedig a fecskét megöli, annak tehene tej helyett vért fog adni. Ez az utolsó hiedelem persze babona, melynek semmi alapja sincs. Más országokban is szeretik, védik a fecskét, sőt némely helyen mindenféle kedvezésekben is részesítik. Észak-Amerikában külön dúczokat építenek számukra, mint mi a galamboknak. A korezmák, vendéglők tetjén többnyire ott van a nagy fecskedúcz s azt hiszik, hogy minél szebb és jobb a dúcz, annál szerencsésebb lesz a vendéglős.

Még a rengeteg őserdőben, a vad indiánusok is szeretik, dédelgetik a fecskét. E szegény, miveletlen embereknek ninesen házuk, nyomorult kunyhóban laknak s így a fecskének nincs hova rakni fészket. De a jámbor indianus segít a bajon, kiváj egy-egy nagy tököt, fölakasztja valamely közel álló fa ágára s ebben rak aztán fészket a fecske. (Lásd a 288. lapon.) És a hol a fecske egyszer fészket rakott, azon helyhez hű marad mindig; a hideg téli hónapokra eltávozik ugyan, de tavaszkor mindig visszatér régi fészkebe. Erről akarki meggyőződhetik, ha a házánál fészkelő fecskét megfogja s vékonyka vörös szalagot köt lábára. A következő évben tavaszkor ugyanazon fecskét fogjuk visszatérni látni a fészekbe.

A visszaérkezett fecske mindeneke-lőtt fészke kiépítésére gondol, ha a régi nincs oly jó karban, hogy kijavíthatja. Szép apríli napokon délelőtt láthatjuk, amint vidám csicsérgéssel röpked az utak nedves kátyuinál vagy tócsák, patakok szélénél, tele veszi száját iszappals aztán fölrepül az eresz alá, hol fészket építeni akarja. Itt valamely kinyuló gerendába kapaszkodva, a csőrében hozott iszapot a falhoz tapasztja, majd csőre és lábai segítségével az iszapot polyvával, vékony

fü- és szalma-szalakkal keveri össze, hogy erősebb legyen az építmény. Csodálatosan türelmes és óvatos e munkája közben; nem épít gyorsan, nehogy a friss és lágy iszap saját sulya alatt leszakadjon. Mindig csak délelőtt épít, délután hagyja száradni s megelégszik, ha napjában egy félhüvelyknyit épített. Ilyformán eltart tíz-tizenkét napig, míg a fészek egészen elkészül, de aztán olyan szilárd is ám, hogy erővel is alig lehet letörni a falról.

A már kész fészket belől puha füvecskével, tollal, pehellyel béleli s itt költi ki tojásait. A kicsinyke fecskék roppant éhes apró jószágok s a két öregnek ilyenkor ugyancsak van dolga, hogy amnyi rovarot összefogdossanak, amennyi a kicsinyeknek kell. Egész nap szüntelenül hordják az eledelt s a fészekből hangos csicsérgés fogadja a jó fecskemamát és apácskát. Mire beesteledik, szerencsésen jól laktak mindnyájan és szépen elalusznek, — de másnap már korán reggel ismét a kedves fecske csicsérgése üdvözöl, midőn kilépünk szobánk ajtaján.

DOLGOZÓ ÉS HADI ELEFÁNT.

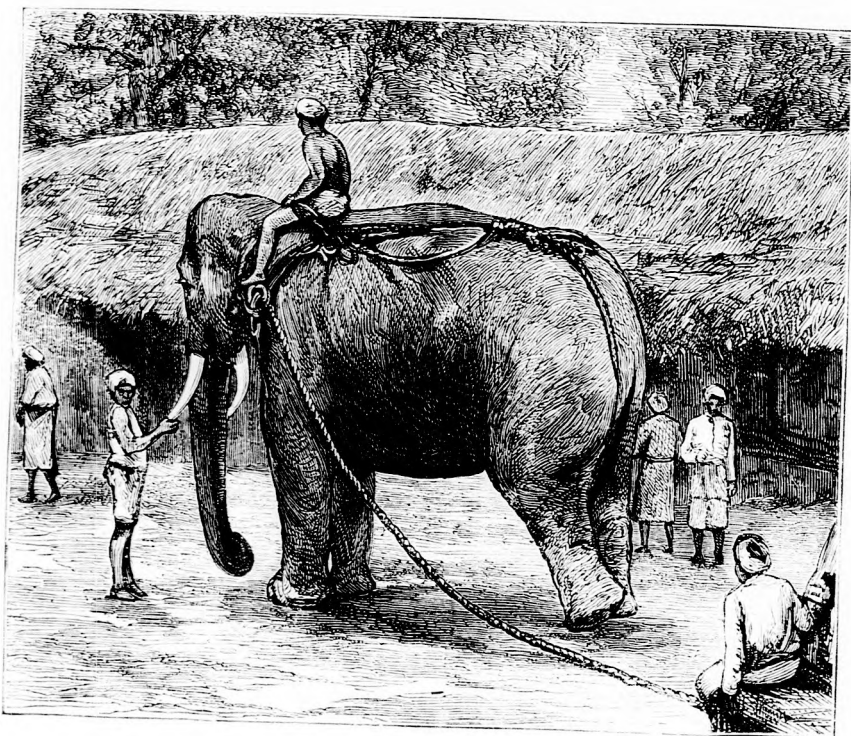
(Képekkel a 281. és 285. lapon.)

A FÖLDNEK különböző országaiban nagyon különbözők nemcsak a szokások, hanem még azon állatok is, melyeket az emberek betanítanak, hogy mindenféle munkát végezzenek. A mi házi állataink a ló, ökör, szamár, ezeket használjuk a teherhordásra, különösen pedig a lovat kocsikázásra, lovaglásra s vitéz huszáraink szép paripákon vágatnak a csatába.

Ugyanazon czélokra, melyekre mi a lovat használjuk, használják messze Indiában a hatalmas elefántot. Az elefánt ott vad állapotban él az erdőben s megdühödve rettenetes ellensége embernek és állatnak egyaránt. De ha elfogják, hamar megszeliidül és mindenféle mun-

kára betanitható. Képzeltetik, hogy a roppant erejü elefántnak ugyancsak jó hasznát lehet venni; egymaga elbir annyi terhet, mint egy egész csapat ló együtt. Egymaga huzza az ekét, terheket; az építésekhez óriási szálfákat hordoz, utazók pedig öten-hatan fölülnek a hátára, melyre egész kis sátort lehet építeni.

De nemcsak békés munkákra lehet használni az elefántot, jó szolgálatokat tesz háboruban is. Kivált régiebb időkben, mikor még nem ismerték sem a puskát, sem az ágyut, — akkor minden hadseregnek volt egész csapat hadi elefántja s ezek rettenetes pusztítást vittek végbe az ellenség soraiban. Akkoriban a harcosok

DOLGOZÓ ELEFÁNT.

fegyvere csak kardból, láncsábol és nyilakból állott; ezek ellen az elefántot megvédték roppant vaspánczéllal, úgy hogy csak nehezen lehetett megsebesíteni. Az elefánt hátán egy kis torony volt, ebben három-négy katona foglalt helyet s innen a magasból szórta a nyilakat, dárdákat az ellenségre. Maga az elefánt is agyontiport mindenkit, aki lábai elé került.

Most már kevésbbé lehet az elefántot csatában használni, mert a hatalmas ágyugolyók messziről megölik még az óriás állatot is. De azért jó szolgálatokat tesz még most is, mert ama országokban nincsenek utak s az ágyukat és más nehéz tárgyakat csak az elefántok birják elszállítani.

HADI ELEFÁNT. (Lásd a 283. lapon.)

HOVÁ LETT A PICZULA?

(Képpel a 268. lapon.)

PICZULÁT kapott Jani,
Keresztanyja adta,
Fut is vele egyenest
A kalácsos boltba.

»Esés jó napot kívánok,
Van-e frís kalácsa?«
— Hogy ne volna kis fiam?
Ott van a nagy tálba!

»No hát, kérem szaporán
Adjon a javából!«
— Villogassad ki magad
Abból a nagy tálból.

»Hogy méri a süteményt
A diós kalácsot?«
(Janinak a foga rá
Már régóta vásott.)

»Hogy darabja, néni?«
De ne legyen drága!«
— Dehogy drága, kis fiam,
»Piczula a párja!

»No ez nem sok. Tessék hát,
Itt a pi . . . picz . . . jaj jaj!«
— Jó Istenem! Mi történt?
Janikám mi a baj.

»Oda van . . . ah, oda van?
Piczulámnak vége!
— Nyilván nem szólt, hogy lik van
Az egyik zsebébe!

»Csakugyan: itt van a lik,
Beletér az öklöm.
Megkérem hogy varrják meg
Futok haza rögtön.

Holnap tudom nem lesz már
Nyílás a zsebembe,
Hajh, de vissza nem kerül
Az, ami volt benne!«

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« X. köt. 13-ik szá-
mában megjelent képrejtvény megfejtése:
„Ismeret.“

Helyesen megfejtették: Polyakovi-
cs Antal és Lajos, Gyeörgy Magda, Fried Al-
bert és Lajos, Payer László, Ambró Emma és
Nándor, Kranzthor Samu, Balassovich Alice és
Laczi M. Gusztáv. (Mért nem írod ki nevedet egé-
szén? F. b.) Benaecsek Ilona, Kocsy Irma és
Emma, Nécsey Antónia, Rónay János, Kolliner
Miklós, Vámosy Zoltán, Schlesinger Ödön, Sivó
Jolán, Okrutzky István, Debreczeny Ilka, Adler
Klementina és Károly, Polyák Lajos, Wollák
Izabella, Janka és Adél, Zmeskál Ernő, Moes
Laura és Gyula, Lovich Aranka, Korbuly Mihály,

Rosenthal Milli és Zsiga, Guzman Izabella és
Ferike, Novák Etelka, Blaskovich Ilma, Vidos-
falvy Vilma, Sztehló Gerő, Jámbor Mariska,
Altenburger testvérek.

*

A »KIS LAP« X. köt. 15-ik számá-
ban foglalt képrejtvény megfejtése:

„Szófogadó.“

Helyesen fejtették meg: Derecskei
Andor, Flebus Paulina és Möricz, Singer Adél,
Márton Ignác és Sándor, Molitoris Erzsike,
Harsági Alajos, Fellner Ákos, Joanovics Bogu-
mil, Arthaber Károly, Kőrösi Esztike, Mauthner
Adolf, Valkovszky Irén és Dezső, Butkay Ilona,
Péter Dani és Pista, Wallenfels Gyula, Ötvös Bi-
rike és Gyula.

Kis Értesítő.

A budapesti árvizkárosultak javára küldöttek ismét: **Buzeska Kata és Margit 1 forint; Molnár Béla 5 forint.** A jövő hónapban fogom közölni az összes hivatalos nyugtákat. Addig is a kárvallottak nevében a jó szíviú adakozóknak forró köszönetet mond

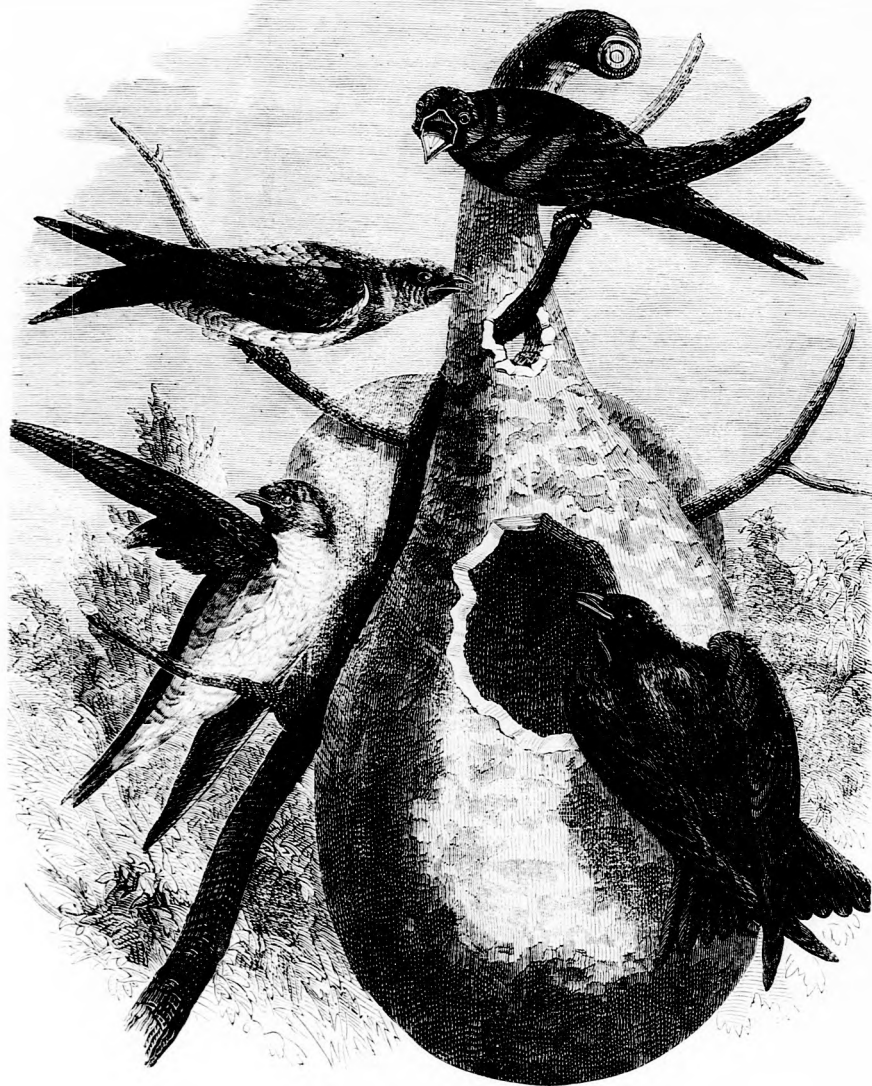
Budapest, 1876. ápr. 25.

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Horváth Erzsike. A kis mese ügyes. De vajjon nem-e jelent már meg valamely könyvben vagy lapban? Mig válaszodat megkapom, leveledet félreteszem. — **B. Szt. Lőrincz. B. J.** Köszönettel vettem a küldeményt s kérem alkalmissal a folytatást. — **Festeties Géza.** A 3-ik számot közölni fogom. A 2-ik nagyon könnyű, az 1-ső pedig nem szabatos: mert nem mondjuk »lön« hanem »lovon«; a rejtvény kedviért pedig nem szabad erőszakot elkövetni a nyelven. Fölfogásod és igyekvésed dicséretet érdemel. — **Hartstein Ferencz.** Munkád nem gyermeki elme szüleménye, ámbátor gyermekes. Olyat írj le, amit láttál. Egyébkint az orosz lány nem szokta föllátni áldozatát, hanem csak vérét szítja ki (hisz »vérszopó«) s aztán otthagyja. Az orosz lány nyomában azért jár a hiéna s a keselyű, hogy az otthagytott préda husából lakozzanak. Kusza aláírásodból nem értem meg világosan: Csak na g y szükségben eszi is meg a préda husát. Hartstein v. Wartstein-e a neved? Az előfizetők névsora pedig nem esik a kezem ügyébe, hogy ott utána járhattam volna. A beküldött rejtvény, mint a Hallósy Lászlónak írt üzenetemből láthatod, nem új. — **K. Vásárh. N. K.** A pénz küldeményt, mely a mult »Kis Értesítő«-ben ideigl. nyugtázva van, örömmel vettem s át is adtam rendeltetésének. De egyenkint az adakozó gyermekek nevét közölni: erre a »K. L.« tere szűk. Be fogják ők érni a collectiv megemléssel — de különösen azon tudattal, hogy jót műveltek. — **H. Jolán** nagy-kis olvasóm örvendeztesen meg magyar levéllel. Szívesen elnézem a hibákat annak fejében, hogy a magyar nyelvet igyekszik elsajátítani. — **Nécsy Pista.** Az egyik részét közölni fogom. Ügyes rajzoló vagy. — **Polyákovics Antal és Lajos.** Az elsőt, igen; a második nincs világosan szerkesztve. — **Rónay János.** Kedves egésségre és — épülésedre kívá-

nom a »Klári néni növendékeinek« olvasását. — **Kranczthor Samu.** Soraidnak megörültem. — **Térff Gyula.** Az egyiket fölhasználok. A találos mesék mind régiék, plane ki vannak írva. Mire nézed te a »Kis Lapot«? Az »N.« után fordítandó beszéled czimében is hiba van már; nem »három királyok«, hanem »három király.« Aztán mért titkolod el kinek művét fordítod? Ez bizonyára fontosabb a te nevednél. Szorgalmadat egyébkint dicsérem. — **Czinner Paulina és Gyula.** A történet, melyet beküldtetek, ismét csak a kutyák értelme mellett bizonyít. De nincs ugy megírva, hogy közölni lehetne. — **Ifj. Segesvári László.** Korodhoz képest írásod igen csinos. Azon hely olvasásakor, honnan leveled jött, kedves vissza-emlékezések ébredtek föl bennem; mert Forgó bácsi, midőn 7 éves fiúcska volt, szintén ott futkározott, ahol te most. — **B. Csaba. Kr-k Vilm. urnak.** A soraidban foglalt második kívánságot szíveskedjék világosabban megértetni velem. Az első nyilván a czímszalagra vonatkozik s így a kiadóhivatalt illeti. — **Nagy Sándor.** Meg fogom rajzoltatni. — **Pándi István.** A név helyreigazítása a kiadóhivatalt illeti, melynek panaszodat át is adtam. — **Hanyay Mari és Erzsébel.** Adakozástokat átszarmaztattam oda, ahova szánva volt. Ég áldása legyen rajtatok. — **Lovich Aranka.** Ha közelében látod a nyomort, ezt enyhítéd tehetséged szerint: igen helyesen. — **Rosenthal Zsiga és Mili.** Egyikét megrajzoltatom. A szövegtvény megfejtését elfeledteték beküldeni. — **Gaal Atala.** Elismerő soraid igen jól estek. A munkácskáról előbb nem szólhatok míg nem láttam; fogadni azonban szívesen fogadom. — **Arad. Máj Ika, Berta és Eszti.** Hogy tetszik nektek a kis Honka? Ugy-e hogy aranyos baba? A nyár folytán meg fogjátok ismerni Margitkát, ezt a megszelídített vadmacskát. Mulassatok jól. — **Bösz Honka.** Az árva dämvadacska leírása igen megtetszett. Ha valaki természet után lerajzolná, ki is metszetném. A cikkecskét azonban, némi igazításokkal, ki fogom adni. — **Ifj. Biró Vince.** Nagyon nőjj kis öcsém. Amilyen jó a szived, olyan rossz a tentád. Alig bírtam elolvasni a te fiatal kézzel vetett öreg betüidet. — **Hallósy László.** Már nagyon régi. De azért minden héten kapok néhány »is is« vagy »izs izs«-féle betüirejtvényt. Természetes, hogy közölni csak egyszer szabad. — **Szthelo Gerő.** Nehánya bevállik. — **B-s, H. P.** Izléstelen. Mit szólna ön ához, ha öntől ezt kérdeznék: egy embernek és egy embernek, hogyan lehet »hallók« a neve? A küldemény már azért sem becses, mert nem maga. T. Z. írta — nem is érintve a közös alvársra vonatkozó tapintatlanságot. — **Győr, V. B.** S ezt nevezi ön mesének? Inkább törvény-széki tárgyalás az.

FECSEFÉSZEK LOPÓTÖKBEN. (Lásd a 282. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.